

CHỨNG THỰC QUYỀN CHÚA

Huế. — Lúc hơn 7 giờ sáng Chúa-nhật 29-10-50, vì mưa to lụt lớn, nước ngập nhà bếp, nên con trai lớn (hai tuổi) của chúng tôi tên là Quang bị nước cuốn trôi tấp ngoài bụi tre mà chúng tôi không hay, đến khi không thấy nó mới tìm, thì thấy vạt áo phất-phơ trên cái bưng nước phình chường của nó tấp trên bụi tre, đem vào thì nó đã hết thở, môi đã tím, hàm đã cứng, ai cũng lắc đầu thương-hại cách rất đau-đớn! Song sau khi kêu cầu ơn Chúa, xô nước, và Chúa có dự-bị một ông Y-tá bên cạnh qua tiêm một phát thuốc, thì nó thở lại và khóc lên! Sau đó một giờ đồng-hồ, thì nó phục sức và chạy chơi như thường. Xóm-giềng ai ai cũng khen-ngợi ơn Chúa mà nói rằng đó là việc Trời làm mà thôi! Thật là tài Cứu-Chúa rất lạ. A-lê-lu-gia! — *Truyền-đạo Dương-Kỳ,*

Mìn chữa bệnh

Tôi đau bệnh tê một bên chơn đi, lại rất khó-khăn cực-khổ. Tôi đã cầu-nguyện nhiều mà chưa được Chúa nhậm lời. Tôi thất-vọng quá, vì thấy mình sống một đời đau-khổ vô-vị, nên đã loan tự-vấn, tôi liền nhảy xuống một giếng nước, may thay giếng ấy lại cạn, nên tôi vẫn sống sót. Song Chúa đã dạy tôi, và bắt tôi phải vác thập-tự-giá mình mà theo Ngài. Giữa cảnh tân-cư thiếu-thốn, mà thêm mãi chạy bom đạn, chơn lại cứ phải lê đi từng bước, thật thấy cả mọi sự phiền-phức. Dầu vậy luôn được Chúa an-ủi, tôi nắm chặt đức-tin nơi Ngài... Một hôm, sau khi cùng các anh em nhóm-họp cầu-nguyện sáng Chúa-nhật, tôi được thúc-giục đi tìm một vị thuốc nào để chữa bệnh, song không biết đi đâu. Tôi liền đến thăm một con-cái Chúa ở ấp H. L. thuộc tỉnh Phúc-yên. Khi gần đến nơi, thì «Hoành!» một tiếng nổ lớn làm cho tôi giật mình! Nhìn xuống chơn thì máu-me lênh-láng, sờ đến mặt thì lỗ-chỗ những mảnh sắt ăn sâu vào da, mũi tôi đội văng đi đâu mất,

gây tôi chóng cũng biến rồi. Bấy giờ tôi mới biết là dẫm phải mìn! Song nhờ ơn Chúa tiếp-trợ, nên tôi không hề thấy rung-động. Tôi vẫn đứng, vẫn đi như thường; tìm vào nhà người anh em ở gần đó, thì thấy cổng đóng kín, tôi phải rẽ hàng rào mà vào, thì thấy nhà vắng teo, đồ đạc vứt lổng-chông. Tôi lên nhà trên, xuống nhà dưới, ra đằng sau không thấy bóng một người nào. Tôi thấy một cái chậu để gần bề nước, liền lấy nước rửa những vết thương, lấy kim ghim gọt hết mảnh mìn trong thịt, lấy khăn tay buộc vết thương cho đỡ chảy máu, rồi quay vào trong nhà, thấy có ổ rơm, liền nằm xuống mà cầu-nguyện với Chúa, xin Ngài cho đủ sức để trở về tới nhà. Được một lát tôi đứng dậy vừa đi về nhà vừa suy-gẫm về lời của Chúa, thì thấy tâm-thần được an-ủi và được mạnh-mẽ hơn. Chơn bị thương lại chính là cái chơn bị tê, và vết nặng nhất lại ở ngay chỗ tôi thường nắn-bóp hằng ngày. Mà lạ nhất là vết thương đó lại không đau, không sưng, cũng không nung mủ, rồi cứ lần-lần liền lại, và từ đó tôi khỏi hẳn bệnh tê-thấp. Đúng như lời Chúa rằng: «Con giận loài người hẳn sẽ ngợi-khen Chúa; còn sự giận dư lại, Chúa sẽ ngăn-trở» (Thi 76: 10). A-lê-lu-gia! — *Nguyễn-gia-Dinh, Hội-thánh Gia-lâm (Hà-nội).*

GIÀU TƯƠNG - TƯỢNG

MỘT ông thuật lại truyện-tích của Giô-na, có nói:

— Các ông bà có biết con cá nuốt ông Giô-na to chừng nào không? Ô, to lắm, — ông tiếp, — chính ông Giô-na đã tự-do xách va-li đi ở trong bao-tử của nó, đi tới đi lui y như các ông bà ngày nay đi trên đường cái vậy.

— !!!

— ???

(Chuyện tai nghe).